

רע"פ 6032/20 - סוליפריג' נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6032/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: סוליפריג'

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 20.7.2020 בעפ"ג 20649-12-19, שניתן על ידי כב' השופטים אברהם הימן, יוסי טופף ושרית זמיר

בשם המבקש: עו"ד מרק פרי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (כב' השופטים הימן, י' טופף ושרית זמיר) מיום 20.7.2020 בעפ"ג 20649-12-19, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב - יפו (כב' השופטת א' נחמן) בת"פ 16911-09-17.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, לאחר הודאתו, בביצוע עבירות היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נהיגה ללא רישיון רכב לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודה; נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח עמוד 1

רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; ונהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודה. העבירות נעברו ביום 31.12.2016. בית משפט השלום הטיל על המבקש עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 37474-08-11 (מיום 10.12.2012; להלן: תיק העונש המותנה), בחופף ובמצטבר, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים ופסילת רישיון מותנית.

2. המבקש הגיש ערעור על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי, בו טען בין היתר כי לא היה מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה, משבמועד ביצוע העבירות (31.12.2016) לא חל התנאי, בין משתקופת התנאי נמנתה ממועד מתן גזר הדין בתיק העונש המותנה מכיוון שבאותה עת המבקש לא היה נתון במאסר, ובין משהתנאי בטל מעיקרו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש. אשר לתחולתו של המאסר המותנה, בית המשפט עמד על ניסוחו של העונש המותנה ("6 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר [...]"); על כך שהמבקש היה נתון במעצר עד תום ההליכים במסגרת ת"פ 29-08-12 (להלן: תיק המאסר) בעת הטלת העונש המותנה; על הודאתו והרשעתו של המבקש בתיק המאסר בעבירות של קשירת קשר לפשע, החזקת נשק, נשיאת נשק, התפרצות לבניין, הצתה, היזק בחומר נפיץ ואיומים; על השתתפותו עונש מאסר בפועל של 66 חודשים במסגרת גזר הדין בתיק המאסר מיום 27.1.2013 שמניינם החל מיום מעצרו, 2.8.2012; ועל כך שהמבקש שוחרר ממאסרו בתיק המאסר ביום 7.11.2016.

בית המשפט קבע כי פרשנות המבקש חותרת תחת תכלית ההרתעה שבבסיס המאסר המותנה; וכי בעת שנגזר דינו של המבקש בתיק העונש המותנה, המבקש למעשה ריצה עונש מאסר של 66 חודשים שנגזר עליו בתיק המאסר, משעונש זה נמנה החל מיום מעצרו. לפיכך, בית המשפט קבע כי לא נפלה טעות בגזר דינו של בית משפט השלום, אשר מנה את תקופת התנאי מיום שחרורו של המבקש ממאסר, וכי אין בסיס לטענה כי המאסר המותנה ניתן שלא בסמכות. עוד דחה בית המשפט את טענת המבקש לפיה משהורשע בשתי הזדמנויות קודמות בהן לא נתבקשה הפעלת המאסר המותנה, מנועה המשיבה לבקש להפעילו בגזר הדין בתיק דנן, בקובעו כי אין בסיס משפטי לטענה כי הפעלת המאסר המותנה צריכה להיעשות בהזדמנות הראשונה.

המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

3. המבקש סבור כי יש מקום ליתן לו רשות ערעור משמתעוררת בעניינו שתי שאלות משפטיות: האחת מועד התגבשותו של המאסר המותנה; והשניה האם המשיבה "שביקשה להפעיל עונש מותנה וסורבה משום שקיים ספק בתקפותו, יכולה [...] לבקש להפעילו שוב, בהליך אחר?"

דין והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגולשלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי שלה צדדים, אובמקרים חריגים, משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 4081/20 טבידישווילי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.7.2020)). חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת בעניינו הפרטי ואינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית. הבקשה מופנית נגד הפעלת מאסר מותנה שהוטל על המבקש בתיק העונש המותנה, ובעת הטלתו קבע בית המשפט כי תוקפו יחל ביום שחרור המבקש ממאסר.

הסמכות להורות על מאסר מותנה מצויה בסעיף 52(ג) לחוק, המורה כי:

"תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר; אולם תקופה שאסיר נמצא בה מחוץ לבית הסוהר בשל שחרור בערובה מכח סימן ב' בפרק ג' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, בשל חופשה מיוחדת או מכח סימן ב' 1 לפרק ו', יראו אותה כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי שקבע בית המשפט; והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת." [ההדגשות הוספו - ג'.ק.]

בעניינו הורה בית המשפט השלום (כב' השופט י' לוי), אשר גזר את דינו של המבקש בתיק העונש המותנה, כך:

"6 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע, או כל עבירת רכוש שאינה מסוג פשע, לרבות ניסיון או סיוע לעבור איזה מעבירות אלה." [ההדגשה הוספה - ג'.ק.]

בעת מתן גזר הדין בתיק העונש המותנה, ביום 10.12.2012, היה המבקש נתון במעצר עד תום ההליכים במסגרת תיק המאסר; ובתיק המאסר בית המשפט המחוזי (כב' השופט צ' גורפינקל) גזר על המבקש עונש של 66 חודשי מאסר בפועל שמנינם "החל מיום מעצרו - 2.8.12". לפיכך, בית המשפט קמא קבע כי ביום מתן גזר הדין בתיק העונש המותנה, היה המבקש בסטטוס של מי שנתון במאסר, ובהתאם לנוסח התנאי בגזר הדין בתיק העונש המותנה, תוקפו של המאסר המותנה החל ביום 7.11.2016, יום שחרורו ממאסר. קביעתו של בית המשפט קמא מקובלת עליו. כפי שציין בית המשפט קמא בפסק דינו, תכלית המאסר המותנה הינה הרתעתית (רע"פ 7589/97 רחמים נ' מדינת ישראל, נב(2) 651, 658 (1998)), ופרשנותו המוצעת של המבקש חותרת תחת תכלית זו, ובפרט כאשר בית המשפט "הורה אחרת" בקובעו כי תוקף המאסר המותנה יחל ביום שחרורו של המבקש ממאסר.

5. אף בטענת המבקש בדבר מניעות המשיבה לעתור להפעלת המאסר המותנה, אין כדי להצדיק מתן רשות ערעור. אי הפעלת המאסר המותנה בתיקים קודמים, לא יכולה להקים מניעות למשיבה לעתור להפעלתו. סעיף 55 לחוק מורה כי "מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי" [ההדגשה הוספה - ג'.ק.], קרי, בית המשפט חייב להורות על הפעלת המאסר המותנה, ובסמכותו לחרוג מהוראה זו במקרים בהם לא הוטל עונש מאסר בגין העבירה הנוספת (סעיף 56(א) לחוק). בהתאם, ודאי שאין למשיבה כל סמכות להימנע מלטעון להפעלת המאסר המותנה.

6. סופדבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בתשרי התשפ"א (4.10.2020).

ש ו פ ט
